C233 – LEE34

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

4 mei 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de financiële compensatie van gedupeerden als gevolg van de toepassing van de watertoets 1

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de administratieve vereenvoudiging bij de milieuvergunningsaanvraag 8

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de moeilijkheden om ontgonnen (klei)putten op te vullen met grond die geschikt is voor landbouw 10

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Els Robeyns tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de financiële compensatie van gedupeerden als gevolg van de toepassing van de watertoets

De voorzitter: We hebben reeds eerder een vraag gehad over de watertoets, die een vaak terugkerend probleem is. Na diepgaand onderzoek blijkt echter dat deze vraag enkele nieuwe elementen bevat.

Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Mijnheer de voorzitter, de problematiek die is ontstaan naar aanleiding van de inwerkingtreding van het decreet betreffende het integraal waterbeheer, meer bepaald de toepassing van de watertoets, kwam inderdaad een paar maanden geleden nog aan de orde in deze commissie en geniet sindsdien ook ruime aandacht in de media.

Mijnheer de minister, ik heb kennis genomen van uw antwoord op de terzake gestelde vragen. Ik stel hierbij echter vast dat er voor actuele, concrete situaties nog steeds geen oplossing voorhanden is. De praktijk leert ons dat er momenteel door de toepassing van de watertoets, die is opgenomen in het decreet betreffende het integraal waterbeleid, stedenbouwkundige vergunningen worden geweigerd voor bouwgronden die rechtmatig werden verkregen en in de ruimtelijke uitvoeringsplannen als woongebied werden aangeduid. Door deze weigering worden veel burgers financieel gedupeerd, daar er op dit ogenblik niet voorzien is in financiële compensaties.

Momenteel bestaat er, voor zover ik weet, in Vlaanderen één concrete situatie terzake, die ook al door mevrouw Heeren werd aangekaart en waarvan u ongetwijfeld op de hoogte bent. Ik wil dit geval nog even aankaarten om aan te tonen dat er dringend een oplossing moet komen voor de bestaande situaties. Het gaat over een geval waarbij in 1997 door Arohm voor een bepaald perceel een verkavelingsvergunning werd verstrekt. De verkaveling in kwestie is momenteel niet-vervallen, maar toch kan er voor de percelen opgenomen in deze verkaveling geen stedenbouwkundige vergunning worden gegeven, door de toepassing van de watertoets.

Het ergste is dat aan de mensen die een dergelijk perceel bouwgrond kochten, momenteel geen compensatie voor het geleden verlies kan worden toegekend. De betrokken burgers zijn hierdoor in een rechtsonzekere situatie terechtgekomen en dreigen bovendien het slachtoffer te worden van een pingpongspel tussen overheden.

Ik ben ervan overtuigd dat het decreet betreffende het integraal waterbeheer op termijn vruchten zal afwerpen, en menselijk leed en kosten – zowel voor particulieren als voor de overheid en voor de verzekeraars – kan voorkomen. Ik ben er echter vooral van overtuigd dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen bestaande situaties enerzijds en toekomstige situaties anderzijds. Dat voor de toekomst terzake een proactief beleid moet worden gevoerd, lijkt me vanzelfsprekend. Dan gaat het over een beleid waarbij alle betrokken bestuurlijke niveaus hun zegje hebben en hun verantwoordelijkheid kunnen en moeten nemen. Hiervoor zijn trouwens al instrumenten beschikbaar, zoals die inzake ruimtelijke planning. Voor de bestaande situaties moeten er daarentegen dringend oplossingen worden gecreëerd en gedragen door het verantwoordelijke bestuursniveau. In dit geval is dat de Vlaamse overheid.

Ondertussen is het door u gevraagde advies van de SERV en de MiNa-Raad over het voorontwerp van besluit tot nadere regeling van de watertoets ook bekend. Het advies stelt ‘dat sluitende schaderegelingen ook nodig zijn in overgangssituaties’. De MiNa-Raad en de SERV vragen dus een sluitende schaderegeling in de huidige overgangssituaties. Met de bestaande oplossingen van planschade en planbaten, de aankoopplicht en vergoedingsplicht binnen oeverzones of overstromingsgebieden, en de ecologiepremie voor herlokalisatie, slaagt men er wellicht niet in alle problemen op te lossen. Zo kan het gebeuren dat de watertoets leidt tot een weigering van bouwvergunningen in een gebied waarvoor zonder de watertoets nog een geldige bouwvergunning werd verstrekt. Voor dergelijke probleemgevallen is volgens het advies een sluitende oplossing nodig en moet in de nodige budgetten worden voorzien. Wij

delen de bezorgdheid van de SERV en de MiNa-Raad.

Ik vind het maatschappelijk onaanvaardbaar dat anno 2006 mensen financieel het slachtoffer worden van het feit dat er geen synchronisatie is tussen de inwerkingtreding en de toepasbaarheid van een decreet, en alle vereiste en voorziene uitvoeringsbesluiten. In deze aangelegenheid mag men de zwartepiet zeker niet doorspelen aan de gemeenten. Het is niet omdat er uiteindelijk een stedenbouwkundige vergunning wordt verstrekt of geweigerd door de gemeente, dat deze instantie ook daadwerkelijk de verantwoordelijkheid hiervoor draagt. Het zijn de adviezen, in dit geval de watertoets, die bepalen of er al dan niet een stedenbouwkundige vergunning kan of mag worden gegeven. Het zou van onbehoorlijk bestuur getuigen, mocht een gemeente dergelijke adviezen naast zich neerleggen. De burger mag niet terechtkomen in een bevoegdheidsconflict tussen overheden. De burger heeft recht op zekerheid en een behoorlijk bestuur. De Vlaamse overheid is volgens mij volledig verantwoordelijk en moet die verantwoordelijkheid nemen, zeker met betrekking tot de bestaande situaties.

Mijnheer de minister, ik ben ervan overtuigd dat de Vlaamse overheid met de watertoets op zich een verantwoorde beslissing heeft genomen, omdat zo in de toekomst veel waterellende kan worden voorkomen. Ik ben er echter ook van overtuigd dat diezelfde Vlaamse overheid de gevolgen van haar beleid in goede banen moet leiden. Daarom lijkt mij een onteigening ten algemenen nutte door de Vlaamse overheid van die percelen die volgens de criteria inzake ruimtelijke ordening momenteel voor bebouwing in aanmerking komen, maar waarvoor door de toepassing van de watertoets een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd, de enige, snelste en meest voor de hand liggende oplossing. Ik pleit ervoor om de vereiste financiering voor deze onteigening te putten uit de algemene middelen en ze dus niet te laten afhangen van fondsen die momenteel nog niet operationeel zijn.

Mijnheer de minister, artikel 17 van het decreet handelt over de vergoedingsplicht. Hierin staat dat de Vlaamse Regering de nadere voorwaarden en de procedure van uitvoering van deze vergoedingsplicht bepaalt. Bovendien bepaalt de Vlaamse Regering ook de wijze van berekening van het bedrag van de vergoedingen. Wanneer zullen de uitvoeringsbesluiten met betrekking tot deze vergoedingsplicht klaar zijn?

Om nu al een oplossing te bieden voor de onzekere situatie waarin vele jonge gezinnen verkeren, suggereerde ik over te gaan tot de onteigening ten algemenen nutte. Mijnheer de minister, bent u bereid om tot deze procedure over te gaan? Zo ja, wanneer kunnen de onteigeningsprocedures worden opgestart? Bent u bereid om hiervoor de nodige financiering te putten uit de algemene middelen?

Tot slot, mijnheer de minister, tegen wanneer mogen we alle uitvoeringsbesluiten aangaande het decreet Integraal Waterbeheer verwachten?

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op mijn vraag om uitleg van 30 januari hebben we op 9 februari in de commissie een heel uitgebreid antwoord gekregen. De voorbije maanden heb ik de kans gegrepen om me wat meer te verdiepen in de regelgeving. Ik moet toegeven dat de wetgeving met het decreet Ruimtelijke Ordening enerzijds en het decreet Integraal Waterbeleid anderzijds bijzonder complex is. Het is een gezamenlijke verantwoordelijk van de hele Vlaamse Regering en u zult samen met uw collega bevoegd voor ruimtelijke ordening op termijn een oplossing moeten bieden aan dit probleem en middelen vrij moeten maken om het decreet goed te kunnen toepassen. Het doel van de watertoets is immers het voorkomen dat woningen worden gebouwd in overstroombaar gebied.

Ik ben het niet eens met mevrouw Robeyns wanneer ze stelt dat er rekening moet worden gehouden met de bestaande situatie en dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen bestaande en toekomstige situaties. Ik spreek uit ondervinding: ik woon in Velm en ik ken de situatie daar. Ik ben er zeker van dat veel collega's gelijkaardige situaties kennen in hun gemeente. Water zoekt altijd zijn weg. Water verdampt wel een beetje, maar verdwijnt niet. Als er vandaag in een bestaande situatie geen probleem is, kan er morgen wel een probleem ontstaan omdat op andere plaatsen zal worden gebouwd. De watertoets legt bij de vergunningsverlening enkel op dat expliciet rekening moet worden gehouden met schadelijke effecten inzake water. Met andere woorden: ook zonder een watertoets kunnen vergunningen geweigerd worden. Dat is ook gebeurd in het verleden en is cruciaal.

In dit specifieke geval is het niet juist om te zeggen dat de gemeente geen verantwoordelijkheid heeft. We hebben een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Op

het vlak van ruimtelijke ordening gaat het om een gedeelde verantwoordelijkheid tussen het gemeentelijk niveau, het provinciaal niveau en het gewestelijk niveau. In verband met het concrete dossier moet me toch iets van het hart. Het gaat om een gebied dat op enkele jaren tijd 10 keer onder water heeft gestaan. Ik zou daarvan foto's kunnen tonen. Dat de gemeente in het licht van het openbaar onderzoek geen enkele opmerking heeft gemaakt over water, is bijzonder merkwaardig. Ik heb dit bij de ambtenarij nagevraagd en daar geeft men toe dat er een fout werd gemaakt. Iedereen maakt wel eens fouten en ik ben niet heiliger dan de paus, maar wie een fout maakt, moet het lef hebben om dat toe te geven en mag geen paraplu opentrekken en beweren dat hij er niets mee te maken heeft.

De voorbije twee maanden waren voor mij bijna studiemaanden. Ik heb ook geleerd dat de situatie waar we het over hadden in januari en waarover mevrouw Robeyns het nu heeft, uniek is. Ik ben daar blij om, want als die situatie uniek is, ben ik hoopvol gestemd dat geen enkele gemeente nog ooit zo'n dossier zal voorleggen. Het kan immers niet dat in zo'n geval een verkavelingsvergunning wordt afgeleverd en dat een verkoop plaatsvindt. De grote winnaar is de verkoper. De mensen, en voor een deel ook de overheid, zijn het slachtoffer.

Wat zijn nu de mogelijkheden? Het SERV-advies op de watertoets is er. U zult in het parlement een bondgenoot vinden om de nodige middelen vrij te maken binnen de algemene middelen. U kunt rekenen op de volledige steun van onze fractie, en ik ben er zeker van dat u ook zult kunnen rekenen op de steun vanuit andere fracties. De middelen moeten uit de algemene middelen komen, want het gaat om een gezamenlijke verantwoordelijkheid, niet alleen om de verantwoordelijkheid van Leefmilieu. We hebben er alle belang bij om er samen voor te zorgen dat de samenleving niet verzuurt, want dat komt slechts één bepaalde partij ten goede.

Het was de bedoeling om de middelen afkomstig van planbatenheffingen voor bedrijventerreinen aan te wenden voor maatregelen van het gewest. Vandaag werd nog niets in het Rubiconfonds gestort. Het is een onderdeel van een decreet dat tijdens de vorige legislatuur tot stand kwam en ik weet niet of het Rubiconfonds het meest geschikte instrument is. Misschien kunt u ons daarover vandaag wat meer vertellen?

In verband met het concrete dossier herhaal ik dat water zijn weg vindt. In Vlaanderen moeten we ruimte durven maken voor water, ook al verkondigen we daarmee geen populaire boodschap. Ik ben geen politicus die meeheult met de mensen. Ik durf gerust tegen mensen te zeggen dat ze op die plek niet mogen bouwen. De adviezen over dit specifieke dossier zijn heel duidelijk. Het zou onverantwoord zijn indien we als overheid toelating geven om daar te bouwen.

Wie zal onze partner zijn bij het zoeken naar ruimte voor water? Het heeft me wat verrast dat er in Vlaanderen heel weinig polders en wateringen zijn. Ik heb het voorrecht in een regio te wonen met een heel actieve watering en polder. Die mensen zijn in elk geval bereid om te zoeken naar oplossingen.

Mijnheer de minister, kunt u dit denkspoor ondersteunen? Ziet u het zitten om op die manier het lokale probleem op te lossen? Daarnaast is er natuurlijk ook het dossier voor heel Vlaanderen, maar omdat dit geval zo uniek is, durf ik het hier aan te kaarten.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ondanks het feit dat we op dit ogenblik op deze plek in de wereld niet met waterproblemen te kampen hebben, betreft de vraag een actueel en pertinent probleem. Ik weet niet of u de website al hebt kunnen bekijken die vorige week door de milieubeweging werd gelanceerd: www.nattevoeten.be. De website biedt een overzicht van gemeentelijke projecten die deels omwille van foute planologische keuzes van een gemeentebestuur, want sommige gemeenten dragen inderdaad verantwoordelijkheid, deels omwille van foute afbakeningen van potentiële overstromingsgebieden en deels omwille van foute beslissingen of beslissingen uit onwetendheid uit het verleden over de verkavelings- of bouwvergunning.

Mijnheer de minister, ik weet dat we een beetje het debat van een paar maanden geleden aan het herhalen zijn, maar komt er in het licht van de begrotingscontrole 2006 of van de begroting 2007 financiële duidelijkheid? Het advies van de SERV en van de MiNa-Raad is duidelijk inzake het uitvoeringsbesluit van de watertoets, maar het advies en het besluit bieden geen antwoord op de vraag hoe een aantal bestaande problemen in de gemeenten financieel kunnen worden opgelost. Die oplossing kan er komen hetzij via het operationeel maken van het

Rubiconfonds, waarbij niet alleen de mogelijkheid wordt geboden om te werken met de planbatenregeling, want via het programmadecreet is het ook mogelijk om uit de algemene middelen te puren, hetzij via het systeem van onteigeningen voor algemeen belang, wat mevrouw Robeyns suggereert.

De heer Patrick Lachaert: Mijnheer de minister, ik heb terzake al enige praktijkervaring opgedaan. Het klopt wel dat het een probleem van alle overheden betreft, maar in tegenstelling tot wat werd verteld, gaat het voornamelijk om een gemeentelijk probleem.

Steden en gemeenten die een hydronautstudie laten uitvoeren, beschikken daarmee over een duidelijke doorlichting op waterbouwkundig vlak van eventuele problemen. Steeds meer gemeenten doen dit. De watertoets moet worden overgenomen in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan – reeds 108 van de 308 steden en gemeenten beschikken over een goedgekeurde versie –, waardoor is geweten in welke zones er problemen kunnen ontstaan door de waterbouwkundige situatie. Een goed lokaal bestuur stemt deze twee zaken op elkaar af, want ze hebben iets met elkaar te maken. Een gemeentelijk ruimtelijk structuurplan heeft te maken met de plaatsen waar nog kan worden gebouwd. Voor het algemeen kader kan in de bindende bepalingen een uitspraak worden gedaan.

Voor wat het detaillistisch kader betreft, moet bij het aanvragen van een verkaveling sinds 1 januari 1977 worden onderzocht of er een probleem kan ontstaan met water. Een goed lokaal bestuur eist dat, en als er een probleem kan rijzen, dan eist een goed lokaal bestuur ook een oplossing. Het oplossen van het waterprobleem is immers een van de lasten van de verkaveling, naast het voorzien in groenzones, het aanleggen van wegen en voetpaden, en het aanleggen van de riolering. Een van de lasten is het aanleggen van een wachtbekken, wat vroeger vaker gebeurde in ambachtelijke zones.

Ik spreek daarom toch een beetje tegen dat de overheid nu zou moeten instaan voor onteigeningen, iets wat in woongebieden veel geld kost. Zelfs als liberaal ben ik van mening dat de verkavelaar die de voordelen heeft van de verkaveling, ook voor de nadelen moet instaan en dat houdt onder meer in dat in een oplossing voor de waterproblematiek moet worden voorzien.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Lachaert, u levert vanuit uw ervaring een heel waardevolle bijdrage aan dit debat. Ik heb ook begrepen dat de vraag van mevrouw Robeyns werd toegestaan omdat er een nieuw element in zit, namelijk over de mogelijkheid tot onteigening ten algemenen nutte. Mevrouw Heeren vraagt me hoe het zit met het concrete dossier in Sint-Truiden en de heer Daems vraagt of er enige vooruitgang werd geboekt sinds het laatste debat over deze kwestie.

Ik wil even verwijzen naar mijn antwoord op de vraag die mevrouw Heeren in februari heeft gesteld om een aantal dingen op een rijtje te zetten. Voor alle duidelijkheid: de watertoets wijzigt de bestaande vergunningsprocedures niet. Misschien bestaat daar nog enige onduidelijkheid over, maar de watertoets legt enkel op om bij de vergunningverlening rekening te houden met mogelijke schadelijke effecten. Dat wil zeggen dat er ook zonder de watertoets vergunningen geweigerd werden of zullen worden. Ik herhaal ook dat de aanduiding op het gewestplan van een gebied als woonzone, geen recht creëert om effectief te bouwen. Het biedt enkel een mogelijkheid indien ook aan andere voorwaarden wordt voldaan. Het is belangrijk om dit nog eens te benadrukken, want misschien bestaan hierover misverstanden en wordt er, door de problemen in Sint-Truiden, te snel gedacht dat de watertoets allerlei nieuwigheden in het leven heeft geroepen.

In verband met het concrete probleem dat ook de vorige keer aan bod kwam, moet ik erop wijzen dat er een beroep hangende is inzake de geweigerde bouwvergunning. De heer Van Mechelen is de bevoegde minister. Er werd een beroep ingediend bij de bestendige deputatie. Het is belangrijk om de definitieve uitspraak af te wachten. Zolang het beroep hangende is, is het wat delicaat om definitieve uitspraken te doen.

In het concrete dossier gaat het om een verkaveling die werd goedgekeurd in het winterbed van een beek. De verkaveling werd reeds aangesneden waardoor ze niet meer kan vervallen. Recent heeft de watering een negatief advies gegeven in toepassing van de watertoets. Ik moet u zeggen dat dit gelukkig niet de regel is in Vlaanderen en dat mij tot heden geen vergelijkbare dossiers werden gesignaleerd. Samen met u verheugt me dat.

Ik wil ook beklemtonen dat er veel vragen rijzen bij die verleende verkavelingsvergunning. Ik wil niemand met de vinger wijzen, maar het zijn in eerste instantie degenen die de vergunning hebben verleend, die verantwoordelijk zijn. Traditiegetrouw wordt er al snel geprobeerd de verantwoordelijkheid af te wentelen, maar ik wil erop wijzen dat die vergunning is verleend. Mevrouw Heeren heeft terecht opgemerkt dat het de verkoper is geweest die daar beter van is geworden.

Ook voor het decreet betreffende het integraal waterbeleid werden bouwvergunningen geweigerd voor terreinen die, door de waterhuishouding, als onbebouwbaar werden beschouwd. Er rust dus een niet geringe verantwoordelijkheid op diegenen die destijds deze verkavelingsvergunning hebben verleend en het aansnijden hebben toegelaten. Mevrouw Robeyns, ik ben het dan ook niet eens met uw bewering dat het Vlaamse Gewest, vanuit het oogpunt van het element van de watertoets, hier enige verantwoordelijkheid draagt. Dat zou de wereld op zijn kop zetten zijn. Het is belangrijk te beklemtonen wie welke verantwoordelijkheid draagt in dit dossier. De heer Lachaert deed dat ook al.

Ik heb in mijn antwoord aan mevrouw Heeren verwezen naar het ontwerp van decreet met betrekking tot de grondenbank, dat hopelijk snel zal worden goedgekeurd in deze commissie en dit parlement. Dit ontwerp maakt het mogelijk een aantal financiële instrumenten georganiseerd toe te passen en zo problemen op te lossen. Ook vandaag staat het de eigenaar echter vrij om een onroerend goed waarvoor de watertoets negatief is, te koop aan te bieden aan het gewest.

Mevrouw Robeyns, u verwijst naar de mogelijkheid om tot onteigening ten algemenen nutte over te gaan. We moeten ons natuurlijk afvragen of ik een basis heb om dat te doen. Misschien kunt u me straks nog even duidelijk maken welke basis ik heb.

De watertoets is een nieuw en belangrijk instrument. U bent het daarmee eens. Mijnheer Daems, u hebt verwezen naar het Rubiconfonds. Bij de begrotingscontrole zijn er geen bijkomende middelen toegewezen aan dat fonds. Natuurlijk rijst de vraag waarvoor dat fonds zoal kan worden ingezet. U kent die geschiedenis beter dan ik. In eerste instantie kan het voornamelijk worden ingezet voor industrieterreinen.

Het probleem in Sint-Truiden is uniek, en gelukkig maar. Er zijn weinig gelijkaardige situaties. In de deelgemeente in kwestie, Velm, is er de problematiek van de Molenbeek en de Bornstraat. We moeten bekijken hoe we die kunnen oplossen. Mevrouw Heeren, door de watering Sint-Truiden wordt een voorstel uitgewerkt. Die instantie, net als andere wateringen, is erg actief, wat me gelukkig stemt. We hebben met deze mensen een gesprek gehad. Twee elementen zijn belangrijk in deze problematiek. Er is de beek, die regelmatig aanleiding geeft tot wateroverlast. Er is ook het probleem van de modderoverlast. Bij de watering heeft men deze twee elementen onderzocht en wil men deze problemen structureel aanpakken. Zij stellen voor de erosie te bestrijden met een grondwal, die de snelle afstroming van modderstromen vanuit de omliggende heuvels zou afremmen. Verder zou er een soort waterberging worden gemaakt door de omliggende gronden deels af te graven.

Dit project kan ertoe leiden dat voor een deel van de percelen de watertoets positief wordt, daar we ook de bestaande bewoning zouden kunnen beschermen. Er wordt terzake een project uitgewerkt, ten bedrage van 790.000 euro. Met dat geld zouden er gronden worden aangekocht en werken worden uitgevoerd. U weet dat dit project in aanmerking komt voor subsidiëring. Dat geld komt voor 75 percent van het Vlaamse Gewest en voor 20 percent van de provincie. Ook de stad Sint-Truiden moet een deel voor zijn rekening nemen.

Dit project dat aan mij is voorgelegd, lijkt me een heel intelligente oplossing te zijn voor dit probleem. Ik ga ervan uit dat, wanneer de laatste hand wordt gelegd aan dat project, alle betrokkenen zich hierin zullen kunnen vinden.

Uiteraard moet het project de normale beoordelingsprocedure doorlopen. Ik ga er echter van uit dat we hiermee kunnen komen tot een win-winsituatie, ook voor de dorpsgemeenschap van Velm. Als het project zich op dezelfde wijze ontwikkelt, zullen we zo de problemen van de overstromingen en de modderstromen kunnen oplossen.

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb de mogelijkheid van een onteigening ten algemenen nutte aangekaart, omdat

de uitvoeringsbesluiten met betrekking tot de vergoedingsplicht niet klaar zijn. Er is voorzien in een aantal elementen, maar die zijn enkel van toepassing voor afgebakende overstromingsgebieden of oeverzones. Door een gebrek aan goedgekeurde stroomgebiedbeheersplannen, bekkenbeheersplannen en deelbekkenbeheersplannen, bestaan er momenteel geen afgebakende overstromingsgebieden. Het enige instrument dat dan mogelijk is, los van de afbakening, is de onteigening ten algemenen nutte.

De heer Patrick Lachaert: Wat u nu zegt, klopt niet. De watertoets is er gekomen om de gemeenten en steden die onzorgvuldig te werk gingen met water, decretaal te verplichten daar wel rekening mee te houden. In principe houdt iedere gemeente onder meer rekening met overstromingen en de mobiliteitsproblematiek bij het vergunnen van bijvoorbeeld een meergezinswoning, van een appartementsgebouw.

Zo kan het bijvoorbeeld vanuit het oogpunt van mobiliteit ook niet dat vijf appartementsgebouwen na elkaar worden vergund in een kleine straat in het centrum, in een woonzone, hoewel daar stedenbouwkundig niets op aan te merken is. Gemeenten zijn verplicht rekening te houden met een aantal maatschappelijke problemen, zoals het waterprobleem. De watertoets is er maar gekomen in de vorige zittingsperiode, toen Vlaanderen met veel wateroverlast te kampen had en bleek dat sommige steden en gemeenten daar totaal geen rekening mee hielden tot de problemen opdoken. Eigenlijk vormt die toets een onderdeel van de beoordeling van de stedenbouwkundige vergunning. Dat geldt ook voor de mobiliteitstoets, die vandaag ook niet terug te vinden is in het decreet betreffende de ruimtelijke ordening als een verplichting tot advies en beoordeling. Wie goed bestuurt, houdt daar echter wel rekening mee, anders verzeilt hij in de problemen. Dat laatste is hier gebeurd. We mogen niet iedereen over dezelfde kam scheren als Sint-Truiden of Velm. Andere gemeenten of steden in Vlaanderen hadden misschien geen vergunning gegeven in dit geval. Eigenlijk had men hier geen verkavelingsvergunning mogen geven: dat is vragen om problemen.

Als we maar rekening hadden moeten houden met de watertoets vanaf het ogenblik dat die een paar jaar geleden werd ingevoerd, hadden we in Vlaanderen zeer veel problemen gehad. Gelukkig zijn er steden en gemeenten geweest die er a priori wel rekening mee hebben gehouden. Ik wil de minister bijtreden: dit geval is veeleer uitzonderlijk. Normaliter is dat niet zo extreem. Normaliter moet, als er een waterprobleem is in de verkaveling, dat probleem worden opgelost in de verkaveling, door middel van een wachtbekken. Hier kan dat probleem misschien worden opgelost buiten de verkaveling door middel van een wachtbekken. Ik vind echter dat de verkavelaar die som van 790.000 euro dan zelf moet betalen, in plaats van de overheid. Het is niet aan de overheid om de flaters van de verkaveling recht te zetten.

Mevrouw Els Robeyns: Ik wil erop wijzen dat de verkavelingsvergunning in dit concrete geval wel is verleend door de administratie Stedenbouw, en niet door de gemeente.

De heer Patrick Lachaert: Arohm, de administratie die een advies geeft, houdt alleen rekening met de stedenbouwkundige aspecten. Monumenten en Landschappen, indien het gaat over een beschermd gegeven, houdt alleen rekening met de aspecten inzake Monumenten en Landschappen. Als het gaat over een landbouwzone, komt dat toe aan de afdeling Land. Een lokaal bestuur is echter verplicht, vanuit het oogpunt van een goed bestuur, om rekening te houden met alle mogelijke problemen. Als er sprake is van een verkaveling van 100 loten, dan moet de verantwoordelijke rekening houden met het feit dat daar kinderen moeten kunnen spelen. Dat betekent dat de verkavelaar zeker in een halve hectare tot 7500 vierkante meter recreatiezone moet voorzien. Dat staat echter nergens bepaald. Noch in het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, noch in de stedenbouwwet van 1962 zult u die bepaling terugvinden. Stedenbouw zal dat ook niet zeggen. Dat behoort echter tot de verantwoordelijkheid van het lokale bestuur.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer Lachaert, we verschillen soms van mening, maar ditmaal sluit ik me volledig aan bij uw uiteenzetting.

Ik was niet aanwezig tijdens de laatste hoorzitting over betaalbare gronden, maar ik heb wel het verslag gelezen. Blijkbaar zijn kerkfabrieken eigenaar van heel wat publieke gronden, net als OCMW's en gemeenten. Het probleem met kerkraden is dat die voor hun vergunning blijkbaar moeten aankloppen bij Stedenbouw. Ik begrijp niet waarom ze niet bij de gemeenten moeten aankloppen, maar dat is nu eenmaal zo geregeld.

Alleszins moeten we in de toekomst zeer waakzaam zijn als het gaat over de vele kerkraden die hun gronden te koop gaan aanbieden.

De heer Patrick Lachaert: Ik ben het ook niet altijd met u eens, maar u hebt gelijk. Dat is decretaal bepaald. Kerkfabrieken worden beschouwd als openbare besturen. De gemeente moet in feite de kerkfabriek controleren. Om een rechter-en-partijsituatie te vermijden, moet een andere overheid – in dit geval de gemachtigd ambtenaar – de vergunning verlenen. Helaas gaat het hier over de administratie Stedenbouw, die alleen rekening houdt met stedenbouwkundige aspecten. Zij willen zich niet bezighouden met andere aspecten. Volgens artikel 17 treden deze mensen in plaats van de gemeente als vergunningverlenende instantie. Ze zouden met alle elementen van de vergunning rekening hebben moeten houden. Dat is echter niet gebeurd.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de minister, ik wil u verder nog bedanken voor uw antwoord. Ik ben ook blij met de uitgestoken hand zodat het project met de watering kan worden voortgezet en het dossier afgerond.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord.

Mijnheer de voorzitter, we zijn het vaak niet met elkaar eens. Ik ben het evenwel principieel eens met uw uitgangspunt. Ik ben alleen van oordeel dat u de zaken wat te idyllisch voorstelt. Volgens mij gaat niet elk gemeentebestuur even consequent te werk. Ik zal dat straks aan de hand van een aantal concrete gevallen illustreren.

In het verleden zijn veel verkavelingsvergunningen afgeleverd uit onwetendheid of om bepaalde personen ter wille te zijn. De eigenaar van een in een woonzone gelegen perceel kan hier evenwel geen officiële rechten uit putten. Desondanks hebben veel mensen destijds geld op tafel gelegd om die grond later te kunnen bebouwen of als bouwgrond te kunnen verkopen. Ten gevolge hiervan zitten veel families nu met een financieel debacle. In het kader van de vraag om uitleg van mevrouw Robeyns is dit een zeer pertinente opmerking. Ik vraag me af op welke wijze de Vlaamse overheid of een gemeentebestuur hierop antwoord kan bieden. Mijns inziens, biedt het decreet betreffende het integraal waterbeleid voldoende juridische basis om het algemeen belang in te roepen. In het geval van schrijnende situaties moet het mogelijk zijn in een financiering te voorzien. Hiervoor kan het Rubiconfonds worden aangesproken of kan tot onteigeningen uit algemeen belang worden overgaan.

Ik heb daarnet al naar de website www.nattevoeten.be verwezen. Op deze website zijn een twintigtal dossiers terug te vinden. Er komen trouwens dagelijks nog dossiers bij. Ik geef een paar voorbeelden. In Hulshout is recent een verkaveling voor dertig woningen goedgekeurd in een gebied waarvan is geweten dat het om de paar jaar serieus overstroomt. In Zottegem wil het stadsbestuur koste wat het kost een RUP voor een overstromingsgebied doordrukken. In Beringen plant het gemeentebestuur een verkaveling in een natuurlijk overstromingsgebied. Ik vraag me af hoe het in dergelijke gevallen met de gemeentelijke verantwoordelijkheid zit.

Mijnheer de minister, ik betreur dat in het kader van de begrotingscontrole geen geld voor het Rubiconfonds is uitgetrokken. Ik hoop dat u bij het voorstellen van de begroting 2007 beter nieuws zult hebben.

De heer Patrick Lachaert: Ik zou hier nog iets aan willen toevoegen. De notie algemeen belang kan hier misschien op dezelfde manier als met betrekking tot de bodemsaneringen worden toegepast. Het gaat in feite om dezelfde denkwijze.

Indien een verkavelaar de overheid met de naweeën van zijn verkaveling opzadelt, zou de overheid ambtshalve kunnen optreden en het algemeen belang kunnen inroepen. Dit zou het geval zou zijn indien een verkavelaar zich failliet laat verklaren of niet langer terug te vinden is. Dit principe van ambtshalve optreden geldt ook voor vervuilde gronden. Ik zie echter niet in waarom het in normale omstandigheden niet mogelijk zou zijn een verkavelaar met betrekking tot de naweeën van een vergunning aan te spreken. De minister heeft daarnet terecht verklaard dat het statuut van woonzone niet automatisch inhoudt dat elke vierkante meter van die woonzone kan worden ontwikkeld. Dat is een foute redenering.

Het gaat hier in veel gevallen om sociale drama's. We moeten leren uit onze ervaringen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de administratieve vereenvoudiging bij de milieuvergunningsaanvraag

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de voorzitter, de Voka-studie van april 2006 behandelt prioriteiten uit de praktijk van de bedrijfswereld en bevat een aantal concrete voorstellen om daadwerkelijk tot een administratieve vereenvoudiging over te gaan. Hierbij wordt de administratieve last vooral vanuit het oogpunt van de aanvrager en niet vanuit het oogpunt van de verschillende administraties bekeken.

De studie verwijst onder meer naar de vereenvoudiging van de milieuvergunningsaanvraag. Een milieuvergunningsaanvraag voor een klasse 1-inrichting moet in tienvoud worden opgemaakt. Een milieuvergunningsaanvraag voor een klasse 2-inrichting moet in zevenvoud worden opgemaakt. Kleine veranderingen moeten in vijfvoud worden meegedeeld. Bovendien moeten gedetailleerde plannen, met inbegrip van de intekening van de machines, afschriften van vorige vergunningsbesluiten, een betalingsbewijs van de dossiertaks, een origineel uittreksel uit het kadaster, een lijst van de aard en het vermogen van de toestellen en de statuten van de onderneming bij haar oprichting en alle bijbehorende wijzigingen aan de aanvraag worden toegevoegd. Dit is natuurlijk een dik pak papier.

Mijns inziens moet het mogelijk zijn de vereenvoudiging op dit vlak vlotter door te voeren. We leven in het digitale tijdperk. Er zijn manieren om van die talloze kopieën af te raken. Volgens de Voka-studie zou één exemplaar van de milieuvergunningsaanvraag moeten volstaan. Bovendien kan hiervoor een elektronisch systeem worden opgezet. Ik veronderstel dat Voka hiermee naar cd-roms verwijst. Een cd-rom zou alle gegevens voor elke betrokken overheid of administratie raadpleegbaar maken. Voor de burger zou dit een stap in de goede richting betekenen. Het schrappen van de verplichte schaalgrootte, die door duidelijke plannen kan worden vervangen, zou het leven van de aanvrager eveneens vergemakkelijken. De toevoeging van de voorafgaande vergunningsbesluiten, het betalingsbewijs van de dossiertaks en een origineel uittreksel uit het kadaster kan ook worden afgeschaft. De overheid kan dit immers zelf controleren. Vanuit het oogpunt van de ondernemers zou een eerste stap in de vereenvoudiging van de aanvraag reeds een ernstige impact hebben.

De Voka-studie dringt tevens aan op de integratie van de verschillende milieureglementeringen en op de toevoeging van een extra kolom met de vermelding van de eventuele bodemonderzoeksplicht aan de Vlarem-indelingslijst. Indien bedrijven een continu raadpleegbaar register met kleine wijzigingen zonder invloed op de omgeving aan een vergunning zouden mogen bijhouden, zouden ze niet langer bij de kleinste wijziging een nieuwe aanvraag moeten indienen en een nieuwe administratieve rompslomp moeten ondergaan. In de conceptnota betreffende de administratieve vereenvoudiging wordt naar de integratie van de milieuvergunningsaanvraag en de bouwvergunningsaanvraag verwezen. Ten gevolge van de complexiteit van beide aanvragen hebben we hier tot op heden nog niet veel van gemerkt.

Mijnheer de minister, lijkt het u niet opportuun om in beide beleidsdomeinen tot een vereenvoudiging over te gaan vooraleer de aanvragen worden geïntegreerd? Hoe ver staat het met de administratieve vereenvoudiging van de milieuvergunningsaanvragen? Hebt u rekening gehouden met de opmerkingen van de ondernemers?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, de administratieve vereenvoudiging is uiteraard een belangrijk punt. Mevrouw Demeulenaere blijft hier terecht op terugkomen. Ze is trouwens niet de enige. De werkgeversorganisaties stellen in dit verband eveneens terechte vragen. Ik heb die vragen vroeger zelf ook nadrukkelijk gesteld. Ik heb nu de mogelijkheid om die vereenvoudiging te realiseren. Nu ik aan deze kant van de tafel zit, moet ik eerlijk toegeven dat hiervoor enige volharding nodig is. Ten gevolge van de complexiteit van de dossiers verloopt de vereenvoudiging aan een bepaald ritme. Wat mij betreft, zou het sneller mogen gaan, maar deze aangelegenheid heeft nu eenmaal dit eigen ritme.

Mevrouw Demeulenaere heeft daarnet naar de conceptnota van 24 februari 2006 verwezen. Deze nota omvat twee krachtlijnen. Ik zal deze even overlopen.

De eerste krachtlijn houdt in dat we de stedenbouwkundige en de milieuvergunningsprocedure op elkaar willen afstemmen. Hierdoor zullen exploitanten

beide aanvragen bij één gemeentelijk loket kunnen indienen. Bovendien zal slechts één openbaar onderzoek moeten worden gevoerd en zal slechts eenmaal om advies moeten worden gevraagd. Voor klasse 2-instellingen wordt de beslissingstermijn voor beide vergunningsaanvragen gelijkgeschakeld. Dit lijkt me een vrij belangrijke vereenvoudiging.

De tweede krachtlijn houdt in dat de samenstelling van de dossiers moet worden vereenvoudigd. Mevrouw Demeulenaere heeft daarnet zelf naar het aantal af te leveren kopieën verwezen. We gaan ervan uit dat de informatie waarover de overheid zelf beschikt, zoals het ondernemingsnummer of eerdere vergunningen, niet langer zal moeten worden overgemaakt. Ook dit lijkt me een vrij belangrijke vereenvoudiging.

De eenloketbenadering is alleszins van groot belang. De ondernemer heeft geen boodschap aan verschillende overheden die op een verschillende wijze moeten worden gecontacteerd en die op verschillende plaatsen zijn gevestigd. Door middel van de conceptnota zetten we ernstige stappen in de richting van een eenloketbenadering.

In de mate van het mogelijke moeten we op dit vlak nog bijkomende stappen zetten. Ik denk in dit verband onder meer aan de samenstelling van de dossiers. Een van de problemen waarmee we hierbij worden geconfronteerd, betreft het gebruik van kaarten voor het kadaster. De digitalisering van deze kaarten is verre van evident. We moeten er uiteraard voor zorgen dat de dossiers zo volledig mogelijk zijn. Wat de kaarten betreft, is een vereenvoudiging alvast niet evident.

De vraag of ik al dan niet rekening houd met de vragen en de opmerkingen van ondernemers verwijst allicht naar de interessante Voka-studie. Op de mogelijke digitalisering van de milieuvergunningsaanvragen ben ik al even ingegaan. Met betrekking tot plannen, studies en rapporten kent de vereenvoudiging nu eenmaal haar grenzen. Hoewel we deze grenzen moeten aanvaarden, kunnen en moeten we nog belangrijke stappen in de goede richting zetten. We leveren hard werk om dit zo snel mogelijk te finaliseren.

Ik wil benadrukken dat onze wetgeving, in vergelijking met andere landen, in een vrij korte afhandelingsprocedure voorziet. Indien die procedure nog kan worden ingekort, moeten we dit uiteraard doen. Uit een internationale benchmarking blijkt gelukkig dat we het op dit vlak niet zo slecht doen.

De voorstellen van de ondernemers worden op hun haalbaarheid onderzocht. We zijn hier, in overleg met de betrokken organisaties, zeer intensief mee bezig.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik dank de minister voor zijn antwoord, hoewel het niet helemaal bevredigend is. Ik heb het daarnet al over de conceptnota van de Vlaamse Regering gehad. In die nota worden veel stellingen naar voren gebracht. Op het veld valt daar echter weinig van te merken. Dat is nochtans wat voor de burger telt. De burger heeft in feite weinig boodschap aan al die voorbereidingen. De burger merkt hier niets van.

Het gaat me niet om de afhandelingsprocedure. Het gaat me vooral om de talloze kopieën en getuigschriften die de mensen tot hun ergernis moeten verzamelen. Het moet mogelijk zijn dit te vereenvoudigen. Als ik een aanvraag indien, kan de overheid even goed zelf de nodige kopieën nemen. Zelfs dat is niet langer nodig, want als een aanvrager een cd-rom indient kan de administratie zoveel kopieën als nodig maken. Ik blijf een beetje op mijn honger zitten. Ik weet dat u eraan werkt en ik hoor zo vaak dat iedereen aan het werk is, maar ik zie geen resultaat.

Mijnheer de minister, u bent aan het werk, iedereen is de zaak aan het bekijken en bestuderen, maar wanneer zullen we iets merken in de praktijk? Ik kreeg graag een antwoord op deze vraag, want dat is wat de ondernemers en burgers willen weten.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Demeulenaere, ik apprecieer ten zeerste dat u ziet dat we aan het werken zijn. Het is inderdaad belangrijk dat de burgers en ondernemers weten of een aanvraag al dan niet vereenvoudigd is. Ik kan echter alleen maar antwoorden dat ik voor wat de integratie van de stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning betreft, samen met minister Van Mechelen op de Vlaamse Regering een eerste beslissing heb gekregen. Ook minister Bourgeois, die expliciet instaat voor de vereenvoudiging op Vlaams niveau, is intensief bezig met deze zaak.

Het klopt dat al dat werk ook resultaat moet opleveren voor de burgers en de ondernemers, maar dat

vergt nog enige tijd. Ik ga ervan uit dat we, nu een aantal beslissingen werden genomen, de afstemming op het deel van minister Van Mechelen klaar is, de samenstelling van het dossier sterk vereenvoudigd is en we stappen zetten in de richting van de digitalisering, de komende maanden bevredigende reacties van de doelgroepen en van u zullen krijgen.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik zal u over enkele maanden opnieuw ondervragen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de moeilijkheden om ontgonnen (klei)putten op te vullen met grond die geschikt is voor landbouw

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de minister, ik heb een heel korte en waarschijnlijk ook heel eenvoudig te beantwoorden vraag om uitleg over het feit dat heel wat ontgonnen kleiputten en andere putten om allerlei redenen niet meer opgevuld geraken met grond die geschikt is voor de landbouw.

Enerzijds gebeurt het dat de afdeling Natuur de vergunning voor het opvullen van de ontgonnen putten negatief adviseert, anderzijds is er in bepaalde streken gewoon te weinig grond ter beschikking om de kleiputten en andere putten opnieuw te vullen. Ook het decreet op het grondverzet legt grote beperkingen op.

Door de moeilijkheden bij het opvullen van ontgonnen kleiputten worden de plannen voor de ontginning van nieuwe kleiputten in bepaalde streken spijtig genoeg in de koelkast gelegd. Heel wat gemeenten zijn uiteraard niet opgezet met de kraters die hierdoor in hun landschap ontstaan.

Mijnheer de minister, kunt u mij zeggen hoe hieraan verholpen kan worden en welke maatregelen zullen worden genomen teneinde het opvullen van ontgonnen kleiputten met grond die geschikt is voor landbouw, te vereenvoudigen? Ook dit betreft dus de befaamde administratieve vereenvoudiging.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me graag even aan bij deze vraag, want kleiontginning is een heel gevoelig thema en betreft het wel of niet ontginnen, de diepte van de ontginning en de wijze van ontginnen. Altijd weer moet een moeilijke evenwichtsoefening worden gemaakt.

Op het moment dat het ontginningsgebied wordt aangesneden, is het zo dat dadelijk de nabestemming wordt bepaald. Veelal zijn de aangesneden ontginningsgronden landbouwgronden. Het lijkt me dan ook heel logisch dat deze gronden opnieuw de nabestemming landbouw krijgen. Ik ga ervan uit dat wanneer de nabestemming wordt vastgelegd bij het begin van het proces, die ook effectief en degelijk wordt ingevuld. Er mogen met andere woorden niet voor het gemak kraters in het landschap worden achtergelaten. De ontginningsputten moeten ook werkelijk opnieuw opgevuld worden.

Blijkbaar worden in bepaalde gevallen toch afwijkingen toegestaan voor de opvulling. Zoals ik lees in het artikel waarop de vraag wellicht gebaseerd is, heeft de gemeente in samenspraak met de ontginner afgesproken dat de putten maar tot 6 meter onder het maaiveld moeten worden opgevuld. Nochtans hadden deze putten de nabestemming landbouw. Kan dat zomaar? Kan niemand de nabestemming afdwingen?

Ik stel ook vast dat er problemen zijn met het afleveren van de vergunningen. Ik hoop dat deze zaak opgelost kan worden, want anders vrees ik dat de burgers iets werd voorgelogen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, het voorliegen van de burger zou natuurlijk het ergste zijn wat een politicus kan overkomen en ik hoop dat ik hiervan nooit kan worden beschuldigd.

Mijnheer Huybrechts, u maakt zich zorgen over een tekort aan geschikte grond, maar als u weet waar we binnenkort allemaal grond moeten uitgraven, denken we maar aan de Liefkenshoekspoortunnel en de Oosterweelverbinding, zou het wel eens kunnen dat ik binnenkort te veel geschikte grond heb. Door de vele openbare werken die in de pijplijn zitten, zal ik de grond misschien maar moeilijk kwijt geraken.

Vlarebo, het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering, bepaalt dat uitgegraven bodem die concentraties van verontreinigende stoffen bevat lager dan of gelijk aan die welke vermeld worden in bijlage 7 van het Vlarebo, overal vrij kan worden gebruikt. Uitgegraven bodem die concentraties van verontreinigende stoffen bevat lager dan of gelijk aan die welke vermeld worden in bijlage 8 van het Vlarebo, kan vrij worden gebruikt in de bestemmingstypes II tot en met V: dus zowel in landbouwgebied als in industriegebied. Grond die geschikt is voor landbouw, is dus uitgegraven bodem die concentraties van verontreinigende stoffen bevat lager dan of gelijk aan die welke vermeld worden in bijlage 8 van het Vlarebo.

Van deze voorwaarden kan in soepelere zin worden afgeweken, als de ontvangende grond hogere concentraties van verontreinigende stoffen bevat dan die welke opgenomen zijn in bijlage 7 respectievelijk bijlage 8, op voorwaarde dat de concentraties in de uitgegraven bodem lager zijn dan of gelijk zijn aan de concentraties in de ontvangende grond.

In de praktijk blijkt echter dat er niet altijd voldoende uitgegraven bodem beschikbaar is die, conform deze Vlarebo-normering, voldoet aan de normen om in aanmerking te komen voor het opvullen van putten. Ik herhaal echter dat we in de toekomst wel eens te veel grond kunnen hebben.

In het voorstel tot wijziging van de grondverzetregeling dat momenteel wordt voorbereid, wordt rekening gehouden met de hier geschetste problematiek. Bij de uitwerking van de voorstellen tot wijziging van de grondverzetsregeling wordt bovendien nauw overleg gepleegd met de verschillende actoren actief in het grondverzet zoals de ontginners, de grondreinigers, de aannemers enzovoort. Hopelijk kunnen we dit alles zo snel mogelijk finaliseren.

De vorige Vlaamse Regering heeft het geheel of gedeeltelijk opvullen van putten met niet-verontreinigde uitgegraven bodem milieuvergunningsplichtig gemaakt in een volledig nieuwe rubriek 60 in de indelingslijst van Vlarem, de Vlaamse milieuvergunningenreglementering. Indien nodig zal ik de nodige voorstellen tot wijziging van die rubriek doen.

Bovendien voorziet de huidige regeling reeds in de mogelijkheid dat, mits een studie uitgevoerd door een erkend bodemsaneringsdeskundige, kan worden afgeweken, en dat maximaal tot de bodemsaneringsnorm van het bestemmingstype waarin de put gelegen is. Belangrijk hierbij is echter dat de bovenste lagen als een goed bewerkbare bodem worden afgewerkt, zodat zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve opbrengst kan worden gegarandeerd.

Tot slot moeten ontginners sinds de inwerkingtreding in 2004 van het oppervlaktedelfstoffendecreet financiële zekerheden stellen om de kosten voor de realisatie van de eindafwerking van de percelen te waarborgen. Als een ontginner de opgelegde eindafwerking – bijvoorbeeld voor landbouw, mevrouw Rombouts – niet realiseert of als de eindafwerking niet voldoet, kan ik als minister deze financiële zekerheden op eerste verzoek aanspreken en met deze financiële middelen in plaats van de ontginner de opgelegde eindafwerking realiseren, zodat de betrokken oppervlakte bijvoorbeeld terug beschikbaar komt voor landbouw. U hebt gelijk terzake, mijnheer Matthijs.

Overigens gebeuren de meeste ontginningen gefaseerd, waarbij ook de financiële zekerheden worden opgebouwd naargelang de opeenvolgende ontginningsfasen worden aangevat en worden afgebouwd naargelang de afgewerkte fasen worden opgeleverd. Deze fasering maakt het ook mogelijk om sneller in te grijpen, indien een ontginner zich niet aan de opgelegde afspraken houdt. Deze financiële zekerheden vormen een goede garantie voor de toekomst om te vermijden dat putten niet-opgevuld blijven liggen.

Ik hoop met dit antwoord de bezorgdheid in de landbouw- en andere sectoren te hebben weggenomen. Ik zal hier als bevoegd minister over waken. Mochten er u gevallen bekend zijn waar ik zou moeten ingrijpen, dan zal ik dat ook doen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de minister, ik dank u hartelijk voor uw antwoord. Ik zou dat antwoord nog eens grondig willen nalezen. Ik dacht immers dat de zaken eenvoudiger lagen, maar blijkbaar is de reglementering nog niet zo eenvoudig.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Mevrouw Tinne Rombouts: Mijnheer de minister, ook ik dank u voor uw antwoord en het feit dat we nu de zekerheid hebben dat de opvulling werkelijk kan worden verwezenlijkt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vlaams Parlement – 1011 Brussel – Tel. 02/552 11 11 – Fax 02/552 11 22